

G. DERKSEN, DENNEN.

der denappels om de boomen voelt hangen; die de wijde rust boven het spiegelende klare watervlak van een gracht waarneemt en den trillenden morgen-nevel over de rivier.

Met een enkele lijn, gevoelig-breed of kantig, pittig, al naar de aandoening, welke hij geven wilde; het karakter dat hij wenschte uit te drukken; en met een gevoelig doorgeveegden toon, zet Derksen met zwart krijt zijn impressies op papier. Hij geeft lichaam aan een boom, drukt de groeikracht erin uit, niet zooals de moderneren door vreemde zware vormen, maar door het raak voelen van de kern der structuur van dien stam: het zuiver waarnemen van de rondende, buigende wendingen in een tak, het zuiver construeeren van de perspectivische wijking: het pittig opkrassen van kartelende sprietakjes en het gevoelig even aangeven van de toonmassa der bladeren. En met een paar fijne tonen doorgeveegd krijt, geeft hij de dampende nevelen tusschen het akkersmaalshout, boven

de groente-tuintjes buiten de stad of het dorp.

Ook Derksen leert men het best in de schetsen kennen. Hier heeft hij zich laten gaan onder de direkte emotie van de visie. Deze visie heeft hij niet vaak even krachtig weten vast te houden in zijn schilderijen. Men voelt daarin de aandoening minder sterk leven. In zomersche boschjes en naajaarsstemmingen heeft hij zich wel het meest verdiept; het zuiverst, volledigst zich uitgesproken.

A. O.

W. VAN KONIJNENBURG IN DE KUNSTZAAL KLEYKAMP.

Van Konijnenburg schildert de beelden zijner fantasie, landschappen en figuren, niet levensecht, niet levenskrachtig, maar als gedachte droomen, als visioenen. In een als devoten stijl brengt hij ze omvangrijk, voornaam en fijn op doek.

Zijn landschap, een der oudste schilde-